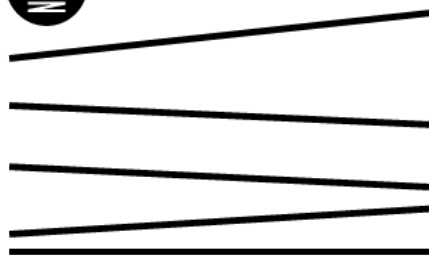

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Winther, Christian.

Titel | Title:

Nye Digte.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1851

Fysiske størrelse | Physical extent:

106 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54,-86,-8°

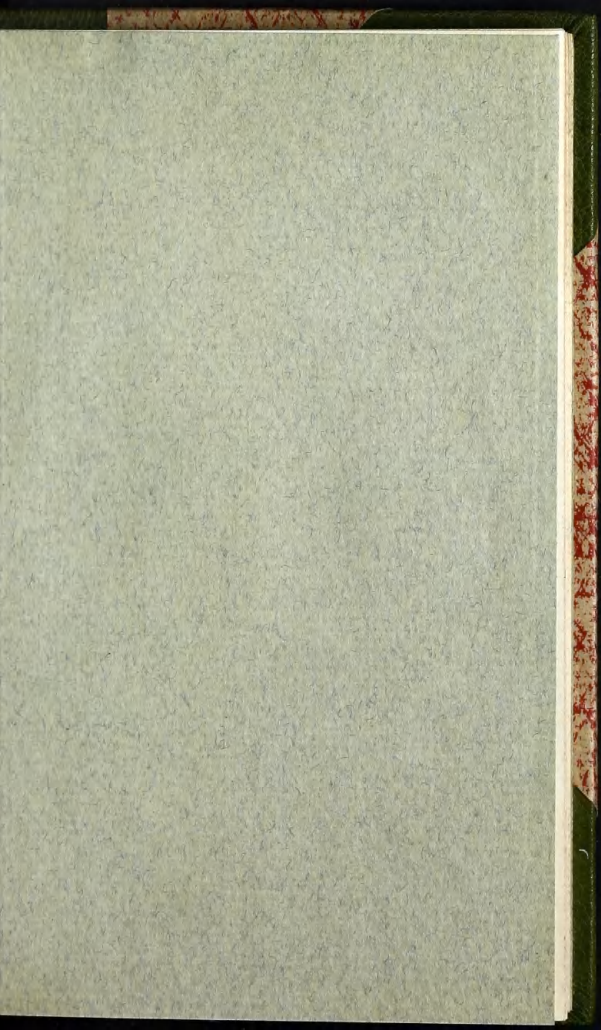
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

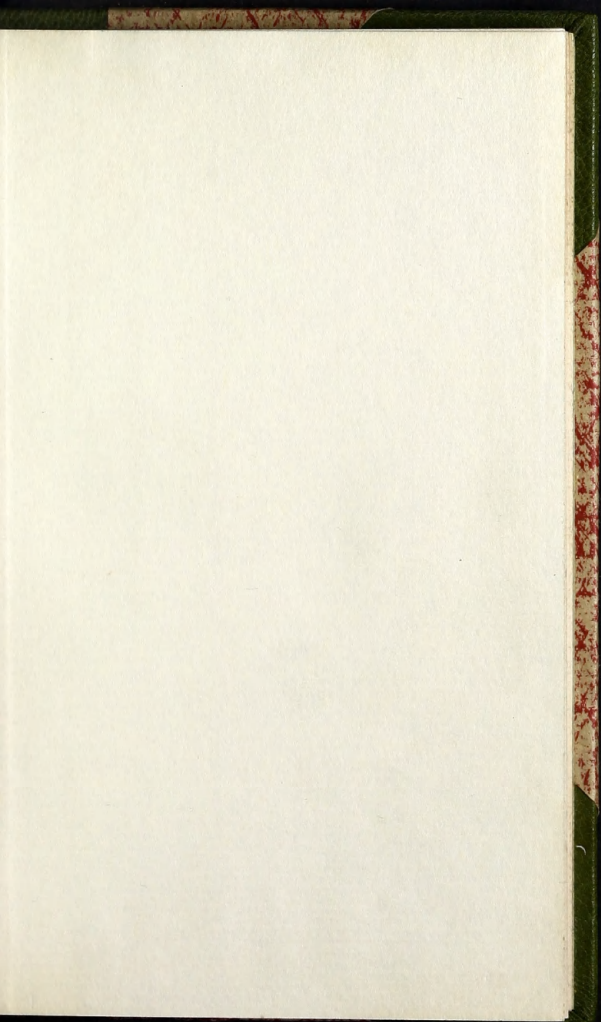
1 1 54 0 8 01532 6

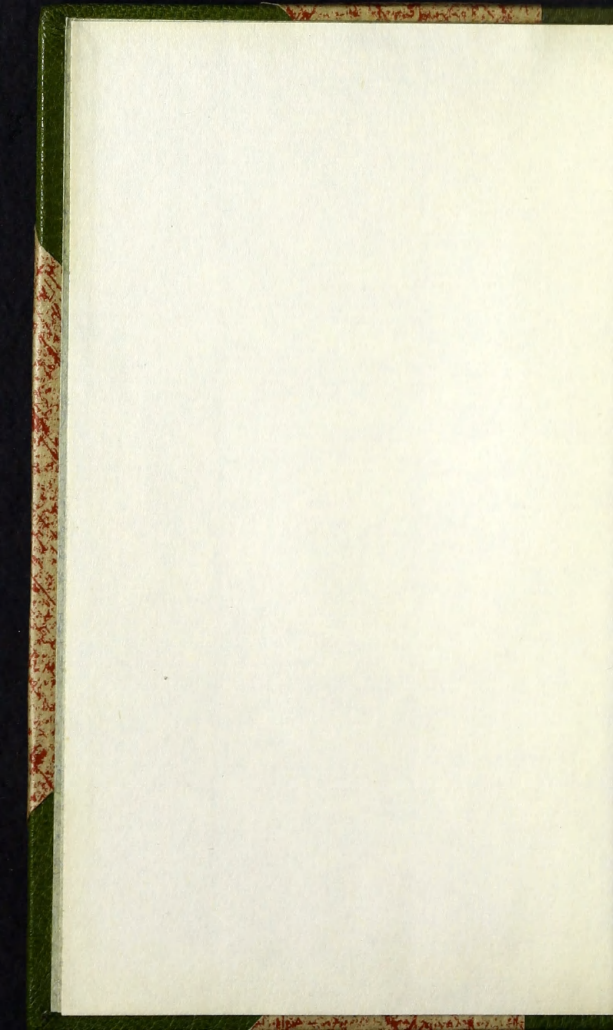
+ REX

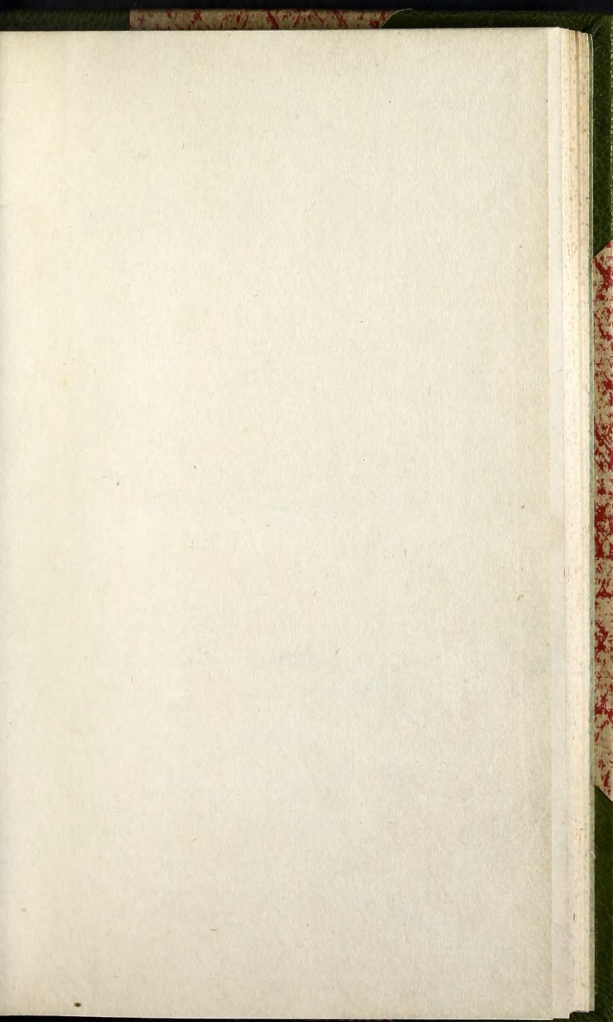

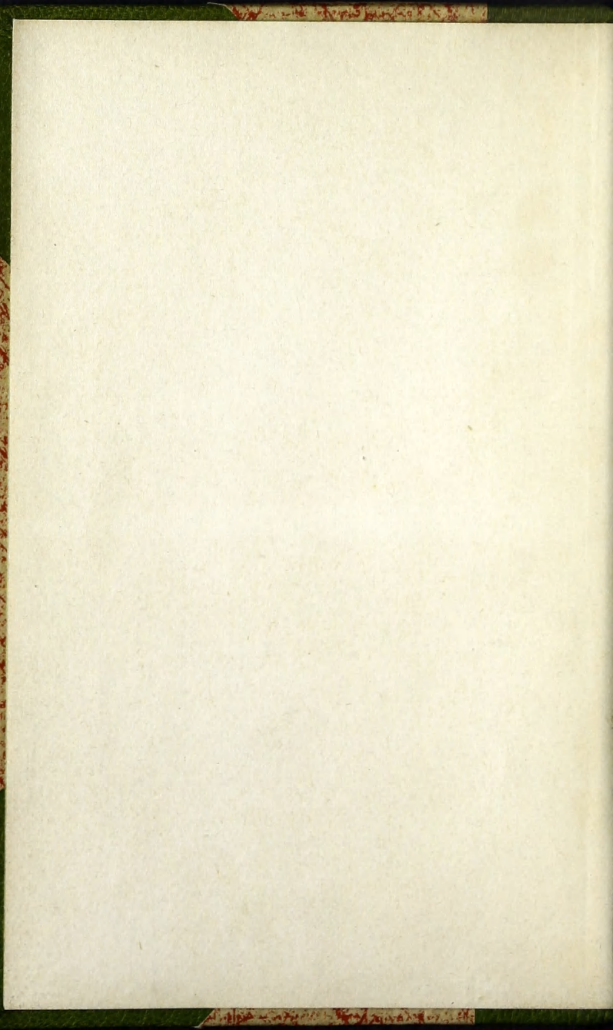

Mye Digte,

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. M. Reitzel.

Trykt hos Bianco Luno.

1851.

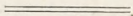
424

Indhold.

Det gamle Aar	5.
I Havn	8.
Constance et fidélité	11.
Til J.	12.
Med en Psalmebog	13.
Til hendes Gudsøn	14.
Natten var mild og kjær	16.
Du er som Brød	18.
Du er deilig	20.
Hvor Skoven mest var øde	23.
Nattetauker	25.
Til Solen	28.
Brev fra en Blødefande	30.
Til en Ven	32.
Med en Pen	33.
En Bifte	34.
Det Færlige	—
Den 18de August 1843	35.

Den 18de August 1849	37.
Til en Jubellærer	39.
Bed Bordet	42.
Jule-Morgen	45.
Til en svensk Frivillig	47.
Til et ungt Egtepar.	49.
Til en Digter.	51.
Et Billed	53.
Drømmen	56.
Kong Wolmer paa Rejsen	58.
Et Par	60.
En Lyffelig	87.
Det nye Aar	105.

Det gamle Aar.

Det gamle Aar har snart faa't Nof
Af Slid og Slæb og Vandring;
Det ryster alt sin hvide Lok,
Mens frum og stettet til sin Stof
Det stunder til Forandring.

Og det er intet Under, om
Det var langt meer affældigt
End Brødrene, der foran kom,
Thi Faa af disse var der, som
Har stridt saa snildt og valdigt.

Det var omleiret overalt
Af Storm, af Lyn og Torden;
Dg der blev sægtet, skrevet, talt, —
En Hagl af Ord og Rugler faldt
I Syden og i Norden.

Det kjæft og heit sin Pande bar
Dg saae med roligt Die
Paa skumle Legn, paa Sandhed klar,
Paa dem, som gjorde sig til Nar,
Dg lod det Hele steie.

Det hjalp vort lille Fædreland
I al dets Id og Gjerning;
Med Stolthed vi forkynde kan:
Hvor Danstæn spillede Mand mod Mand,
Dg faldt den bedste Terning.

Farvel da nu, Du gamle Nar!
Dit Minde vil vi hædre;
Vor Takkesang skal lyde, naar
Med svage Rest af Liv Du gaaer
Til Ro hos dine Fædre.

Mens alle Himlens Engle smaa
Med Sorgens hyide Lilie
Din sidste, korte Dei besaae,
Min Urtekost jeg kaster paa
Dit Mausoleums Tillie!

I Havn.

Mig Himlen var saa vilb og graa,
Der var ei Stjernelys derpaa ;

Men Stormen gif, og Velgen slog ;
Mit Skib hen over Havet jog.

Ledsaget kun af Sorg og Savn,
Jeg saae ei Haab, jeg fandt ei Havn.

Jeg saae ei Land med Skoves Ly,
Ei Kyst, hvorhen jeg torde tye.

Heit Vinden peb — som Haan det klang, —
Det var en bitter Dødesang.

Jeg var saa mat, og i min Sjæl
Bevæged sig en Drem saa sæl.

Den loffed mig — jeg slap mit Roer, —
Nær var jeg styrtet overbord! —

Da led Din Røst, — den var saa em,
Den vækked mig af Dødens Drem.

Den kaldte mig — jeg tog ei feil!
Sig Havet jævned til et Speil.

Skydækket i det Fjerne sank,
Og Himlen vinked, klar og blank.

Du kjendte Stjernen, som var sat
Til Leder os i Livets Nat.

Du sad hos mig paa Skibets Stavn,
Du vidste Vej til Kyst og Havn.

Du peged paa en stille Bo,
Og hvækked: „Der vi finde Ro!“

Dg Haand i Haand, og Kind ved Kind
Vi vandred sagteligt derind.

Imod os kom den lune Lust,
Hel fyldt af Elskovsrosens Dust.

Dg Fredens stille Engel gif
Imøde os med milde Blik.

Hver Lænke brast, som Sjælen bandt;
Hvert Smertens Mindeblad forsvandt.

Hver Glæde vaagned, der var glemt,
Dg Livets Harpe fandt vi stemt.

Dg den skal klinge, mens vi glad,
Den lange Vandring følges ad.

Dg den skal klinge, naar vi To
Indtræde i den sidste Bo.

Constance et fidélité.

Sfald i Hjertet, dybt derinde
Med Sjælens Blik Du kunde see,
Da vilde du mit Balgsprog finde:
Constance et fidélité

Thi skal med Kraft jeg Vaaben bære
I Kamp med Livet og dets Vee,
Da maa min Kjæheds Fældtraab være
Constance et fidélité.

Frygt ei, at Verden skal mig lokke
Med Rosers Jld, med Liliers Sne;
Nei, Intet i mit Bryst kan rokke
Constance et fidélité.

O, skal vi bygge os et Eden
Paa Jorden her, da maae der Tre
Dø styrke, nemlig: Kjærligheden,
Constance et fidélité.

Til I.

Jeg længes efter Dig, min Ven!
Dg kommer Du ei snart igjen,
Saa maa jeg plat forsage;
Mit Liv har mistet al sin Dust,
Det trykker som en Tordenluft,
Dg Sangen bliver Klage.

Bort Huus er mig saa luunt og godt
Som Tommelidens Tømmeltot,
Naar Du kun er derinde;
Men er Du borte, uden No
Min Tanke slagrer fra sin Bo
For alle fire Vinde.

Jeg længes, af! saa inderlig,
Dig, faur og fin og elskelig
Læt til mit Bryst at trykke;
Du dusterige Blomsterskud,
Mit sikkre Leidebrev hos Gud,
Mit Livs, min Tanke's Smykke.

Med en Psalmebog.

Naar Dine bedste Tanker følge
Med disse Hymners Himmel-Gang;
Naar i den stærke Tone-Bølge
Du blander fromt dit Hjertes Sang;
Naar Du paa Bennens Binger hæver
Til Fred og Frihed høit Dit Sind,
Dg over Jordens Mulm Du svæver
Dg skuer glad i Lyset ind; —
O, kast da og dit Blik tilbage,
Dg væk mit Minde i Dit Bryst,
Dg lad mit Billed med Dig drage
Til Kilden, hvor Du øser Trost!
Der, hvor Dit Hjerte selv Du tvætter,
Saa Tanken bliver stærk og reen,
Jeg veed, Du ikke mig forgjetter,
Men vor Fortrøstning vorder Een!

Til hendes Gudsøn.

Du lykkelige, spæde Dreng!
Tilgiv, ifald jeg Dig misunder.
Idag hun træder til Din Seng,
Hvor ubevidst endnu Du blunder.

Hun bøier sig saa kjærligt ned,
Og lader Dine Dine drikke
Velsignelse og himmelsk Fred
Af de usigelige Blikke.

Hun smiler og hun løfter blødt
Dig paa de svanehvide Arme,
Hvor Du saa inderligt, saa sødt
Ter ane hendes Hjertes Varme.

Hun bærer ømt Dig i sin Favn
Til Hallen hist, til Frelsens Kilde,
Og nævner første Gang ved Navn
Dig med sin Røst, den rene, milde.

Mig har hun og velsignet hjært
Dg aabnet mig sit Dies Himmel,
En Tro saa fast har hun mig lært
Ud af sit Hjertes Tankevrimmel.

Hun har og hævet mig i Favn
Fra Mørket op til Morgenrøden;
Hun og har opkaldt mig ved Navn,
Der revet har min Sjæl fra Døden.

Natten var mild og kjær.

Natten var mild og kjær,
Stille og dunkel,
Skjult var bag Skyen hver
Stjernes Karfunkel.
Vi var saa ene!
Lindenes Grene
Sagteligt svæved vort Vindue forbi —
Alt var en sød Melodie.

Vi var saa ene med
Os og vort Hjerte;
Urørt forbi os gled
Mindet om Smerte,
Mindet om Storme;
Nagende Drme
Glemselindhylled' i Dvale jo laae —
Der var kun Eet, som vi saae.

Smeltet til Eet var jo
Livsfyldens Kjerter,
Eet vare begge to
Bævende Hjerter;
Fletted' som Ranke
Eet vore Tanker;
Eet var vor Himmel, vor Tro og vort Haab,
Eet, som vor Kjærligheds Daab.

Drømmende vugged vi
Som over Havet,
Bækkende Sultet, i
Længsel begravet;
Hilste vor Stjerne,
Som fra den fjerne
Ewighed havde formælet vort Navn, —
Salige, Favn udi Favn!

Du er som Brød.

Du er som Brød, det grove — fine,
Hvoraf man aldrig bliver kjed;
Du er som rene, gamle Vine,
Hvorved man aldrig vorder led.

O, Din Gestalt! saa ædel, kraftig,
Saa egen og saa yndefuld!
Din Aand, en Drue stærk og saftig,
Begeistrende og rig som Guld!

Jeg elsker Dig, til Døden meier
Engang med skarpen Lee mit Liv,
Du Eneste, mit Hjerte eier,
Min Styrke, Næring og mit Liv.

Jeg hader Hver, som blot i Tanken
Paa Veien til Dit Hjerter gif,
Som med den mindste Hjertebanken
Sig soled i et flygtigt Blik.

Jeg hader Hver, som blot har rovet
At troe, Dit Smil var ham bestemt!
Med Fryd jeg saae hvert saadant Hoved
I Dybets evige Merke gjemt.

Du er deilig.

Du er deilig! O det nytter dig ikke,
Du tilkaster mig straffende Blikke —
Du er deilig, som Ingen paa Jord!
Som de unge Engle i Himlen,
Som Vaaren i Blomstervrimlen, —
Og paa Din Deilighed jeg troer.

Var jeg kunsthærdig, var jeg Maler,
Du skulde see Dig, naar Du taler,
Du skulde see Dig, naar Du leer;
Din Alvor kjæk jeg vilde tegne,
Min Pensel skulde stolt opregne
Alt, hvad mit Die henrykt seer.

Jeg seer hver snærpøt Dame og Herre,
Forbausset Dinene at opspærre
Og Munden, saa høit som de kan;
Ja, de er færdige at tabe Veiret!
Mit Billede er godt, jeg har seiret!
Jeg har malet frit, — som en Mand.

Naar jeg hedt til mit Bryst Dig trykker
Og med Roser Din Kind jeg smykker,
Troer Du da ikke jeg seer klart?
Mit indre Syn mig ei svigter,
Hvert Suk, hvert Kys er en Digter,
Hvem Din Skjønhed er aabenbart.

Vi er Stov! Det er vist, vi skal svinde!
Men veed Du ei, Du min Veninde!
Udødelig er den skjønne Form!
Den bestaaer, skjendt Stoffet henseslæder,
I en evig, ungtblomstrende Alder
Som en hoi, guddommelig Norm.

Dine Skuldres sødt smægtende Hvidhed,
Dine Lokkers blonde, rørende Blidhed,
Alt, det er ei det, som bestaaer;
Men Mindet, som evigt kan nyde
Alt, hvad de Hieroglypher betyde, —
Mindet — det tæller ei Aar.

Tanken er stærk; men Livsminuttet
Ville vi bruge, før det har sluttet
Sig til den lange Række, der svandt;

Timen, som vore Længsler fødte,
Mens Taarerne randt og Hjerterne blødte,
Timen, som vore Sjæle forbandt.

Timen, som mine Arme luffed
Om Dig, og min Lueterst sluffed
Og tændte den krafftigt igjen;
Timen, som kaldte vort Liv tillive,
Skal til en Evighed blive,
Og vi vorde evige ved den.

I Dig en Rigdom mig drømmer,
En Indigheds Fylde udstømmer,
En Skjønheds utømmede Væld!
O, vend dog Dit Hoved, jeg beer Dig!
Af, fra hvad Side jeg seer Dig,
Bidunderligt tryller Du min Sjæl.

Du er deilig! — O, det nytter Dig ikke.
Du tilkaster mig de straffende Blikke —
Du er deilig, som Ingen paa Jord!
Som de unge Engle i Himlen,
Som Baaren i Blomstervrimlen, —
Og paa Din Deilighed jeg troer,

Hvor Skoven mest var øde.

Hvor Skoven mest var øde
I Skyggen dunkelgren,
Der sad jeg med min Elfte —
Med min Elfte i Lon.

Der stod ei blaae Violer
Og ingen Rose rød,
Der pranged ingen Lilie
Alt udi Skovens Skjød.

Dog saae mit Die Lilien,
Og Rosen rød det saae,
Dog svæged sig mit Hjerte
Sedt ved Violens Blaae.

Der sang vel ingen Smaafugl,
Men Alt var tyst og dødt;
Dog klang det for mit Dre
Saa usigeligt sødt.

— Og blev Alverden øde
Og misted Liv og Lyst,
Hun ved min Side skabte
Alverden i mit Bryst.

Nattetanker.

Mens sorgfuld jeg mig her har sat
I Ly af Lindens Kroner,
Kling, Cithar! i den tause Nat
De allersødeste Toner.

O, Cithar! væk Din milde Klang,
Mens Nattens Stjerne smiler,
Og send en sagte Buggesang
Did, hvor en Moder hviler.

Og det uroligt omme Sind
I seden Søvn Du vugge;
Aand Taaren bort fra hendes Kind
Og stands de bittre Sukke.

Er hun end taus, er Diet luft,
Jeg veed dog, Hjertet vaager;
Jeg veed, hvorhen dets milde Flugt
Gaaer gjennem Livets Taager.

Det vandrer over Mark og Eng,
Hen over Havets Bover,
Did, hvor den lille, kjære Dreng
I Mattens Favntag sover.

Og som hans Engel kjærligt hun
I Slummer ham maa dyse,
Mens paa hans Dine, Kind og Mund
Hun trykker søde Kyse.

Hun sidder ved hans Leiested
Og pleier tro, med Smerte
Den Sød, som selv hun lagde ned
I Drengens spæde Hjerte.

Hun vogter hver en Plante omt,
Hvis Fro hun ham har givet,
Saa hvad han mener, hun var drømt,
Skal bære Frugt i Livet.

Saa trykker hun ham til sit Bryst
Med Beemod og med Glæde,
Og skjænker ham saa sød en Trest,
Hvild han vilde græde! —

Et Baand, et helligt, er der lagt
Imellem ham og hende;
Ei Verdens Bud, ei Himlens Magt
Kan stille disse Tvende.

Paa hiint usynligt stærke Baand,
Som Engle trygt bevare,
Gaae Tankerne fra Aand til Aand
Liig Demantperler klare.

Men dybt vil præges i hans Barm
Hvert Ord, og hendes Stemme
Har tændt hans Sjæl en Fakkels varm,
Som aldrig han vil glemme.

Og Gud bevare vil den Skrift,
Den hellige Kertes Lue,
Og naadigt svække hver en Gift,
Som vilde hans Hjerte true! —

Nu har jeg sjunget! — sorrigmat
Mit Strængespil jeg slænger;
Ustandset i den tause Nat
Min Taares Væld fremtrænger.

Til Solen.

Jeg hader dem, de lange Dage,
Med deres tusind Speiderblik;
See, Solens Heste træge drage,
Som det til Liigparade gif;
See, Alting vaager, Alt sig rorer
I en forvirret Assemblee,
Mens alle spændte Drer horer
Og alle skarpe Dine see.

Jeg elsker dem, de lange Natter
I deres sorte Himmeltelt,
Hvor Mulmet sig paa Thronen sætter
Med Stjerner i sit Vaabenfelt;
Som hvert forundret Dre lukke,
Hvert Die hulle tæt i Slor,
Som rede Trygheds bløde Bugge
Og laase Sikkerhedens Dør.

O, Sangens Gud, Du, Solens Herre!
Driv rask med Svøben paa Dit Spand,
Og skynd Dig med Din gyldne Rærre
Langt bort fra dette lille Land!
Din Sen skal ei Din Naade glemme,
Men prise yndeligt Dit Navn,
Og nævne Dig med henrykt Stemme,
Tryk i en sød og sikker Havn.

Brev fra en Flodekande.

Min Frue! Jeg haaber, at ikke
De til en Herre mig vil stifte.
Jeg holder ei af at komme
I en Herretjeners Burelomme.
At blive sendt ned i en Kjelder,
Det ynder jeg jo ikkeheller.
At blive i en Rendesteen tabt,
Dertil er jeg vist ikke skabt.
Og saa — hvad synes De? — Kjelderfloden!
Den hader jeg nu meer end Døden.
Hvad i mit Indre jeg skal optage,
Maa være puurt og ædelt smage.
Jeg blev jo helst hos Deres Naade!
Men skal det være, saa lad mig raade
Og Dem af Hjertet ydmygst bede,
At De dog venligst vil berede
Mig hos en anden Frue et Hjem.

Helst maatte hun da ligne Dem,
Med alle Gaver, alle Dyder,
Som Dem i fulde Maal jo pryder;
Med blonde Haar, med Dine blaae,
Sligt er en Lyst at skue paa!
Jeg har lidt Angst for høie Sale,
De er saa tomme og saa spale.
Helst boer jeg under et ydmygt Tag, —
Det er nu saa engang min Smag.
I saadan lav og lille Stue,
Søs ret en sød, velsignet Frue,
Hvor der er hyggeligt og kjent
Med Blomster, Billeder og Grent, —
En lille ubemærket Bo,
Hvor der er Fred og liflig Ro, —
En Himmel, kort, hvor hun er Stjerne,
Der leved jeg mit Liv saa gjerne!
En sliig beskeden Helligdom
De veed, naar De Dem tænker om.
O, send mig ei til nogen Anden!
Deres Tjenerinde

Flødefanden.

Til en Ven.

Jeg veed det, gode Carl! Du Livets Døster
Har aabnet heldigt, og hvorhen Du triner,
Alt smiler Dig som strasburgske Terriner,
Og Sneppers Sinderste Dig huldt forlyster.

Men — Flødestum er Lykken! — Fede Bøster
Ei altid er vor Løb; kun smaa Sardinier
Og Skjæbnen sender tidt med vrantne Miner, —
Dog „Lidt og Godt“ da være bør vor Trøster.

Med dette, beder jeg Dig, tag tilstafte.
Betænk, at den, som sidder her og vrøvler,
Har, som vort Vensteb, mange Aar paa Nakke.

Jeg haaber, vi skal slide mange Støvler
Paa trostlig Vandring op og ned ad Bakke,
Mens Du paa Dreng, jeg paa Rimet høvler.

Med en Pen.

Det frygtelige Vaaben her,
Meer stærkt det er end Spyd og Sværd,
End Gift og Dolk og — Andet;
Det har forvoldt, al Verden rundt,
Saameget nederdrægtigt Ondt,
At det er fast forbandet.

Det er som Dglen med sin Braad,
En Piil med Boa-Upas-Odd,
Et Lys med giftig Flamme:
En Spole af en Hæx-Teen,
En nedrig, smidig lille Green
Af Kundskabstræets Stamme.

Om mangen Sjæl, som faaer det fat,
Sig Ondskab, Daarskab, Dumhed brat
I Flok fortroligt sanke; —
Men i Din Haand, veed jeg forvist,
Det tjener kun fra først til sidst
For Skjæbhed og for Tanke.

En Vifte.

Jeg er Dig en Ven, som aldrig svigter:
Jeg vifter Dig Kjærlighed til Din Kind,
Jeg vifter Dig Grillerne fra Dit Sind, —
Ak, har jeg ei venlige Pligter?
Jeg dølger Dit Dø, hvad ei det vil see,
Jeg skjuler Din Læbe, isald den maa lee
Ad et jammerligt Vers og — detø Digter!

Det Farlige.

Hvis mig Du vil lyde,
Jeg raader Dig, ikke
I Haven at gaae;
Thi Træerne skyde,
Solstraalerne stikke
Og Lærkerne slaae.

Den 18de August 1843.

Nu paa sin Vandring Tiden kom
Til Grandseskjættet atter;
Den vender sig veemodig om
Smellem Suk og Latter;

Dg dræler stum og tankefuld
Dg stirrer langt tilbage,
Dg veier paa sin Vægt, som Guld,
De svundne Aarets Dage.

Saa kaster den i dunkle Strom
Alt, hvad den vil, skal glemmes;
Men sanker kjærlig, tro og om
Hver Skat, der ret bør glemmes.

Den varer hvert Aenod for al
Omstiftning og Forandring,
Dg ordner, hvad der ordnes skal
Til Livets nye Vandring.

Dg naar den saa er vel bered,
Den vinker Dig, og gjerne
Du følge vil saa langt om Led
Dens klare Ledestjerne! —

Men før Du vandrer, manges Ven
Til Grændsestedet kommer,
At sige Dig: „Vi sees igjen
Vel manges yndig Sommer!“

Der samler sig med venlig Jil
Hver Tanke og hver Tone,
Erindring, Taare, Suk og Smil
Alt om den unge Rone.

Mens Nogle nok tør følge med,
Maae Andre staae tilbage,
Dg hilse med Beemodighed
Din Fremtids Reisedage.

Dog har Du faaet den hele Stads
I Orden, min Veninde!
Er der vel knap en lille Plads
For mig og for mit Minde!

Den 18de August 1849.

Vi hve paa Deiligheden*) — det er sandt!
Hvorhen vi gaae, i Dal, paa Høie,
I Skov, ved Sø, til hver en Kant
En Stjælnhed luffer op sit Die.

Vi aned ei, da inden Vold og Muur
Dø Regnen holdt bag luffet Rude,
At en saa smilende, saa rig Natur
Dø skulde favne ømt herude.

De kan begribe, med hvor lange Drag
Vi suge ind dens friske Sedme,
Fortroligt færdes vi med den hver Dag
Fra Morgen indtil Aftenrødme!

*) Deiligheden, et Boelsted, beliggende ved en Vig
af Isefjord.

Men midt i al den Rigdom, maa De troe,
Vi sende tidt — jeg tør ei lyve —
Vor tause Tanke hist til Vesterbro
Hos Dem og Carl i Numer syv og tyve.

Paa denne Dag især, da vist et Lag
Af Born og Venner Dem omringer
Med glade Smil og Ord — paa denne Dag
Jeg sender ogsaa lidt, som klinger.

Thi, al! til denne Fest i Deres Hjem,
Hvor De som Dagens Dronning throner,
Jeg intet andet har at byde Dem
End Harpeklang og Sangens Toner.

Et „Lange leve“ faaer De fra mig blot;
Ei sandt? her er dog godt at være.
Naar man kan leve fredeligt og godt
Med Gud, sig selv og sine Kjære.

Fra Hende har jeg og en Hilsen, varm
Som den fra Søsterhertet strømmer,
Og finder Gjenklang i en Søsters Barm,
Hvor fælleds Ungdomsminder drømmer.

Til en Jubellærer.

De Dage svandt! — O, see Dig fro tilbage!
Dit Hjerte slaaer jo roligt i Dit Bryst!
Siin store Sum af Dine Vandringsdage
Betragte Du med hellig Beemods Lyst.
Al, der er Gaa, som Livets Veie vandred
Saa kjæft og fast, som Du, hvorhen Du kom,
Med Blik saa klart, med Tro saa usorandret,
I Kamp saa stærk, i Fred saa ydmyg, from.

Du fulgte tro Din Herre og Din Mester
Fra Vaarens Blomstertid til Vintrens Snee;
Paa Ham, som Evighedens Grundvold fæster,
Du fasted trostlig al Din Sorg og Bee;

Dg derfor fik Dig Livets Elag ei boiet,
Dig let hensvandt, hvad der var merkt og tungt;
Dg derfor straalere Freden Dig fra Diet,
Dg derfor er Dit Hjerte end saa ungt.

Din unge Fod ved Seinen's Bredder vanked,
I Manddoms Aar Du saae St. Peders Stad;
Dg overalt Du rige Frugter sanked,
Dg, dybt indvietet, læste Livets Blad.
Den gyldne Hest, Du hentede i det Fjerne,
Du streeede her med Flid i stille Hjem;
Men Gud gav Væxt, og see! den ædle Kjerne
Nu trindt om Dig er frodigt spiret frem.

O, lad Dit Blik hen over Kredsen glide,
Som Dagen samlet har udi Din Bo;
Din elskte Hustru, trofast ved Din Side,
Dg Dine Børn og Dine Venner troe.
Det er den Flor, Dig Livet monne sanke,
Den blomstrer Dig i Aften-solens Glands;
O, qvæg Dit Hjerte ved den hulde Tanke:
Du er det Baand, der bandt dem til en Krands.

Men der er Fleer end dem, Dit Die skuer,
Som stedes hid at feire hjært Din Fest:
Fra Paradisets evig klare Buer
Nedsvæver tyst endnu saa mangen Gjæst;
Dg mangt et Die, som blev lukt herneben,
Dg mangt et Hjerte, mangen venlig Mund
Tilsmile saligt Dig fra Himmelfreden,
Velsignende med os Din Heitidsstund.

Ved Bordet.

Doctor Morten hist i Sachsen,
Naar han sad ved Dug og Dist,
Raabte altid: „Drif paa Laxen
„Dg paa anden Suul og Fisk!
„Den, som ynded ei at qvæde,
„Som ei fik en Dvinde kjær,
„Som foragted Druens Væde, —
„Han er ei en Venne værd!“

Dg Han blev en Helt paa Jorden,
Snild og gild og stærk og sund;
Liflig Sang og vældig Torden
Var han sammen i sin Mund.

Og hvad H a n saa fik udrettet,
For hans Diestene brast,
Uforfærdet og utrættet, —
Glemmes vistnok ei i Hast.

Kunde det vel andet være?
Naar i Enighed han gif
Gjennem Livet med sin Kjære,
Med sin Harpe og sin Drif!
Denne Samklang giver Styrke,
Liv og Frihed boe deri,
Den adspreder Dybets Mørke
Og gjer jævn den rette Sti.

Derfor vi, Hr. Doctor! raade
Kjent at følge Mortens Skif;
Tag paa Vandring med Dig baade
Kjærlighed og Sang og Drif!
Al! — men see! Du har jo gjort det!
Og hans Maal forlængst Du vandt;
Du tog Manden rask paa Ordet,
Og det heist probatum fandt.

Doctorhatten paa Din Jøse,
Høire Haand omkring Dit Kruus,
Venligt lytte Du til disse
Jubeltoner i Dit Huus.
Dig de lyde høit til Ære;
Og det var vort Dnske blot,
At den Hilsen, vi frembære,
Gjorde ret Dit Hjerter godt.

Vivat da for de halvhundred
Aar, Du modigt vandred har,
Enten Skyens Torden dundred
Eller Solen smiled klar!
Vivat fra den hele Klynge
Sønner, Døttre om Dit Bord!
Vivat alle Hjerter synge
I et stærkt og enigt Chor!

Jule-Morgen.

„Dø er i Dag en Frelser fød!“
Livsaligt det fra Himlen led
For Hyrderne ved Stoven;
Og over natlig Mark og Vang
Høit deres Hosanna klang
Med Englenes foroven.

For hine milde Trestens Bud,
Som blev til Støvet sendt fra Gud,
Blev Naadens Dør da aaben;
Fra den Tid Veien banet er
For hvert et Hjerter og for hver
Dets Stræben og dets Haaben.

Er Stien her end steil og trang,
Er Maalet fjernt, er Veien lang,
Som did os her at vandre,
Saa lider den dog jævnt, naar tro
Man Arm i Arm og To og To
Den træder med hverandre.

O, lad os vandre da i Fred
Ad Fjeldet op, i Dalen ned,
Langs Livets Dyb og Strømme;
Trods Støvet, som vi høre paa,
Vi Haand i Haand hist Himlen naae
Letsvævende, i Dremme;

Hvor vore Smertes=Suk engang
Skal worde til en Jubelfang,
En Gudindviet Psalme,
Der aandes hen saa sødt i Læ
Af Paradisets Juletræ,
Af Evighedens Palme.

Til en svensk Frivillig.

Hvor Granen kneiser, hvor Fjelde staaer,
Hvor Malmen groer i Stenen haard
Dg smeddes ud til skarpe Sværde;
Hvor der er Rigdom paa tappre Mænd,
Der gjorde Staal om stærken Lænd
Dg staae som Manhems Vold og Gjarde;

Hvor Talen toner med liflig Klang
Om stolte Minder, i yndig Sang,
Af Nordens Undren heit besvaret:
Der stod Din Bugge; i Fædre-Arv
Et ædelt Hjerter og Mod og Marv
Du fik og trofast den bevared.

Du læste Runen, som Fortid skrev,
Indtil dens Tanke Din egen blev,
Indtil Din Sjæl ret kunde tyde'n;
Da blev Du grebet af Hines Aand,
Der fordum toge Sværd i Haand
Og hersted Russeren og — Syden.

Men Tiden skifter! — Nys selv Du stod
Og voved kjæft Dit ædle Blod
For Danmarks rige Blomsterhave;
Du Haand i Haand med Dansken slog,
Og Broderen med Tak modtog
Din dyrebare Vennegave.

I Hildes Leg Du Hæder fandt;
Men her i Freden Du ogsaa vandt
I vore Hjerters Dyb en Seier!
Betsignet være den Moders Navn,
Som fødte Dig, og i hvis Favn
Du fik det Hjerte, som Du eier.

Til et ungt Ægtepar.

Livets Have fostrer mange
Blomster i sit Skjød;
Men livsaligst see vi prange
Frejas Rose rød.
Den har tændt sit Blus i Himlen;
Dyer hele Urtevrimslen
Sin Betsignelse udmaaler
Den med rige Straaler.

Den har Fryd for alle Hjerter,
Fred for hvert et Bryst;
Lægedom for alle Smerter,
Og i Sorgen Trost;
Den kan adle med sin Lue
Glædens fulde, hede Drue,
Og paa Jorden sammenfatte
Alle Himlens Skatte.

Den I plukket har og trykket
Sødt til Ederø Barm,
Og med Frejas Rose smykket
Gaae I, Arm i Arm.
Dmt og hjærligt I den pleie,
Mens I vandre Livets Veie,
At den huld og frisk kan møde
Livets Aftenrøde!

Til en Digter.

Hæng Cithren bort! De blede Strænge,
Som Du har rørt saa tidt og længe,
Er der ei flere Toner i;
De komme aldrig meer i Stemning,
Thi Tiden bygget har en Dæmning
For deres Strøm saa frisk og fri.

Du sang om Elfskys Fryd og Smerte,
Du smelted Dit og Andres Hjerte
Og hested Roser i Din Drem;
Du dulked Dig i Blomstervrimlen,
Men aldrig saae Du op til Himlen,
Og drev ei med paa Verdens Strøm.

Derfor i Livets bittre Kampe
Din Afmagt knuger Dig som Krampe,
Af Himlens Lys er Du forladt;
Du ængstes ved en Fod at flytte,
Du griber om Dig, — uden Støtte
Du tumler som i bælmerk Nat.

Grib Harpen! hvis Din Haand ei daarlig
Har ødt sin Kraft; hvis end alvorlig
Din Røst Du høre kan til Sang!
Mens alle hine Roser falme,
Kan Du den eviggrønne Palme
Maaskee tilkjæmpe Dig engang.

Lad ydmygt Dine Strænge tone,
Lad op om Evighedens Throne
Sig ranke Dine Blomsterqvad;
Der svinder Sjælens lumre Mørke,
Der vinder Hjertet atter Styrke
Som i et kraftigt Lægebad.

O, lad da paa Din Fremtids Bane
Dig Korset være Seirens Fane,
Drag Ordets Sværd med Fynd og Klem;
Hiin Stjerne, som i Østen blinked
Dg Kongerne til Krybben vinked,
Skal trygt Dig lyse til et Hjem.

Et Billed.

„Jeg raader Dig, min Dotter stjen!
Ei gange Du i Skoven grøn.
Du vorder ei den Jagers Vis,
Han øder før Dit unge Liv.

„Ak, Moder! han er from og god,
Han kan ei tørste efter Blod!
Nei, kun mit Kys og Favnetag
Han tørster efter Nat og Dag!“

Saa gif hun til den dunkle Lund,
Og med løb hendes lille Hund;
I reden Baand en Bjælde klar
Omkring sin hvide Hals den bar.

Og det blev Aften, det blev Nat,
Da frabsed det paa Døren brat;
Og jamrende i Stuen sprang
Den lille Hund, saa Bjelden klang.

Alt i den aarle Morgenstund
Den Moder gif i dunkle Lund,
Dg Hunden sprang og fulgte med
Dg viiste Vej for hendes Fjed.

I Skovens Dyb, i Græssets Skjød
Hun fandt sin Datter, bleg og død,
Med Smil paa Mund, med Diet luft,
Med Staal i Barm og — Blomsten pluft.

Den Moder grov saa lang og bred
En Grav, mens Taaren randt derved;
Selv Graad i Blomstens Die laae,
Dg Hunden sad og saae derpaa.

Hun med den emme Moderarm
Sin Datter trykked mod sin Barm;
Hun lested hende op fra Eng
Dg lagde hende selv i Seng.

Hun trykked Puden paa af Muld
Dg sukked ret saa kummerfuld;
Hun Teppet fik paa Leiets lagt
Af Grensvær og med Blomsterpragt.

Saa sank hun ned og bad en Ven
Andægtig i den Kirke grøn,
Mens Solens Rerte flammed rød
Og Fuglene sang Psalmen sedt! —

I Skoven, nær hos Vedbygaard
End et forfaldent Kors der staaer,
Der minder om den unge Me,
Som her i Baaren maatte dee.

Læt ved, i gamle Egetræ
En fulsort Ravn har Ly og Læ;
Med høse Skrig den Vingen slaaer, —
Den bygged der i hundred Aar.

Men paa den skyggesfulde Sti
Ved Dag knap Nogen gaaer forbi,
Endsige i den skumle Nat, —
Thi det er ikke rigtigt far!

Drommen.

H u n.

Medens over salte Bande
Du dit stolte Fartoi forte
Langt fra mig, til fjerne Lande,
Overalt Din Røst jeg horte.

H a n.

Medens Du, med Graad paa Rinden,
I Din Stue sad herhjemme,
For mit Dre fused Binden
Evgit kun Din milde Stemme.

H u n.

Engang greb Du mig i Dromme
Om min Haand af alle Kræfter;
Mine Fingre var saa omme
Mange Dage end derefter.

Han.

Samme Nat jeg stod i Stovnen.
Dybt i Storm og Mulm begravet;
Mig en Braadse tog i Favn
For at slynge mig i Havet.

Kraftigt greb min stærke Næve
Fat i Skibets store Anker,
Til jeg atter kunde hæve
Mig paa Dækkets sikke Planker.

Som min Skytsaand har Du, Søde!
Fulgt mig over Havets Stremme;
Anfret var Din Haand, den bløde,
Som mig frelst huld i Dremme.

Kong Wolmer paa Reisen.

Mig tyffes alt fra min høie Hest
At høre min Due kurre;
O, Deiligste! snart er jeg Din Gjæst
I Din Rede, det grønne Gurre.
Alt som jeg farer i Skovene frem,
Gjennem Moser og dunkle Dale,
Synes mig høre omkring Dit Hjem
De fleitende Nattergale.

Mit Die iler saa langt foran
Mine rappe, hvæsende Rakker;
Mig lokker ei bag det stille Vand
Hjorten med kneisende Takker.
Men Dig, som kan seile i Luften blaa,
Misunder jeg vel din Vinge,
Du liden Sanger! fremad lad staae,
Min første Hilsen at bringe.

Hvo skulde dog tænkt, o, Lovelil!
At Din Fletnings guulbrune Slange
Skulde vorde en Snare, stærk og snild,
Dannerkongen at fange?
O, Lovelil! hvo skulde troe,
Mens Livets Brændinger larme,
Mig vilde skjænke sød Havn og Ro
Saa gudsøvelsignede Arme.

Nu dæmrer Dag; de Fugle smaa
Alt vaagne i Krattets Bure;
Klart speilende sig i Søens Blaae
Jeg skimter de røde Mure.
Mig tykkes alt fra min høie Hest
At høre min Due kurre.
O, Deiligste! snart er jeg Din Gjest
I Din Rede, det grønne Gurre!

Et Par.

1.

„Troer Du, jeg drufne tør min Haand
„I flig en barket Næve?
„At mod de haarde Pandserbaand
„Mit Hjerte turde bære?

„Troer Du, jeg fjæle tør min Kind
„I Skoven om Din Hage?
„Dg Dands med Dig? — ved hvert et Trin
„Vil Planterne jo knage.

„Du kyser mig! Din Kæst er raa
„Som Nattens Storm om Fjeldet.
„Tal sødt og blødt og Triller slaae
„Som Foraarskilderyldet.

„Du loffer ingen No tilhuus,
„Saa barste og saa bistre
„Som Dine Bryn er lagt i Aruus
„Og Dine Dine gnistre.

„Nei, kom igjen ret fin og net
„Med yndesfulde Skikke,
„Med Hagen glat og Foden let,
„Saa faae vi see! — hvis ikke —“

— Hun gled ad Døren ind saa glat
Som høit paa Gavl og Tage
Man seer en smidig Muskat
Graaspurvens Ingel jage.

Den unge Biking stod paa Luur
En Stund ved sine Tanker,
Der tog sig for saa lang en Tuur,
Mens fast hans Hjerte banker.

Han tænkte nei! — han tænkte jo!
Saa skifted om han atter,
Saa bandte han og saa han loe,
Og bandte ved sin Latter.

Af Haand sit Spar, sit Skjold af Arm,
Fra Lænd sit Glavind smed han,
Hver Skinne blank fra Been og Barm
I Hui og Hast nu sled han.

Sin Vifelhue, tung og stærk,
Fra Panden rask han slængte;
Den kobbersyete Pandserfærk
Han over Nakken slængte.

En Bartstærk skarpe Sax og Kniv
Afmeied Hagens Smykke;
En Skrædder maalte Ryg og Liv,
Det Tynde og det Tykke.

Saa blev han toet, saa blev han tort,
Dg veiret ud og lustet;
Han blev i Floieløskosten snert,
Som sødt af Deesmer dusted.

Af Salve lugtede hans Haar
Som Krusemynt og Roser;
Dg Silkestrik om Been og Laar
Han bar for Bryniehoser.

Men da han saa var endt og vendt
Dg glattet, smurt og pudset,
Dg børstet, pillet, snørt og spændt
Dg fixet op og studset;

Saa treen han ind, hvor der var Dands
Dg Sang og anden Gammen,
Dg hvor en broget Jomfrustrands
Sig havde fundet sammen;

Dg hvor heel mangen Cavaleer,
Opkruset, stram og smækker,
Gik om og hver paa sin Maneer
For Pigerne var lækker.

Men ak! han altfor snart begreb,
At her han pødsed ikke;
Selv Stjodehunden løb og peb
Alt for hans hyasle Blikke.

De unge Meer, hvor han kom,
Fleio bort som bange Duer,
Naar de for Hegen svæve om
Snart høit, snart lavt i Buer.

Ja, naar han ved en heldig Fangst
Af Hjertet loe fornoiet,
Hel mangel Junker fin af Angst
Fik Taarerne i Diet.

Og lod han op sin Mund og sang,
Led det som Raab fra Balen;
Og gav han sig i Dands og sprang,
Saa dandsed hele Salen.

Thi som en rigtig Dandseskjorn
Den stærke Fod han skifted; —
Da loe de unge Pigeborn
Saa lyst, mens de sig vifted.

Det jog i Hjertet ham en Torn;
Vild foer han ud af Salen!
Da klinged heit hans Ludurhorn
Som Morgenhanens Galen.

Frem kom fra Hytte, Huus og Skuur
Hans gamle Kammerater;
De havde ligget jævnt paa Luur,
De begede Krabater.

De tænkte nok, den Dwindelyst
Vel fik en snarlig Ende;
Nu kjendte de igjen hans Røst,
Som de var van at kjende.

„Griff op! og skyd mig nu i Hast
„Min Skudes Barm i Bove!
„Griff op! og reis den ranke Mast,
„J skal ei længer sove!

„Her er saa lummert og saa tvært!
„Mit Bryst sig ikke ferer,
„Før, jaget vildt af Stormens Snert,
„Havhesten galopperer!”

De stjød fra Strand den Skude bred
Og sang af stærke Lunger;
Fra Toppen slagred Vimplen ned
Med luerøde Tunger.

Saa sprang ombord den hele Trop
Med Brynjer, Sværd og Landse;
De heised Sneffens Klude op, —
Da tog den paa at bandse.

Den dandsed over Havets Bryst,
De hvide Bølger sproited,
De Kjemper sang med Liv og Lyst,
Mens Østenvinden fløited.

Han sad i Stavn, med Haand paa Roer,
Han lod det gnye og brage;
Fremad hans Blik, fremad han foer,
Han saae sig ei tilbage.

2.

Udi sin Faders Urtegaard,
I brogede Skjærsommer
Den unge Jomfru ene staaer
Blandt sine Rosenblommer.

Der spinder hun en Tanketraad,
Men Traaden ofte slipper;
Ihi Hjertesuk og bitter Graad
Det fine Spind afflipper.

Hun gif paa Havets Bred og saae
Misundelig paa Glenten,
Der paa sin Vinge kunde gaae
Heit over Skov paa Skrænten.

Hun stod og saae med uvant Lyst,
Hvorølge tumledølge;
Da hvisted hendes Hjertes Røst:
„Jeg vil, jeg maa ham følge!“

„Jeg væmmes ved den slaaue Hær,
„Som dægger og som klapper;
„Hans ene Haand er mere værd
„End tusind slige Labber.

„Jeg væmles ved den Beilerskøf,
„Den pyntede, den frække;
„Jeg har nu faaet meer end nok
„Af disse glatte Gjække.

„Evi! for en Mand, saa spinkel snørt
„Om Livet fast, som Hvespen!
„Evi! for en Tale, saa fremført
„Med Kurren og med Læspen!

„Nei, han er herlig som en Gud,
„Mandhaftig, ufortøden!
„Velan, jeg vorde vil hans Brud,
„Skeer det end først i Døden!”

Hun snoede op sit gule Haar,
Hun førte sig i Kofte;
Drog lodden Brog paa Been og Laar,
Vandt Boffelrem om Hofte.

Hun lokked sine Møer til,
I Alt at følge hende;
Da drev de Hænder andet Spil,
Som før var vant at spinde.

De slængte Naal og Sax og Teen,
Samt Bullen, Skjørtet, Særken;
De tumled sig til Matten seen
Og reiste sig med Lærken.

De øved sig i Baabenleg
Fra aarle og til silde;
Som tamme Duer op de steg,
Snart blev de Hege vilde.

Hun var blandt Alle fremmest dog,
Som det en Høvding sommer:
Paa vilden Hingst afsted hun jog
Foruden Vidst og Lommer.

Hun svømmed dristigt ud og ind,
Hvor Havet bred og brændte;
Hun hentede ind den snelle Hind,
Hvor den i Skoven rendte.

Hun mægtede Fugl med Vilekraft
Til Egebul at teire;
Hun Spydet svang i lige Kraft
Med Venstre og med Høire.

Med Naretag hun Baaden tvang
Rast gjennem Vølgenes Snøften;
Og brynieklædt hel let hun sprang
Tolv Alen over Grøften! —

Det var en aarle Morgenstund,
Frist Østenvinden kuled;
Alt hendes Snekke laae i Sund,
Men tyst, ret som den muled;

Den længtes efter Dybt og Fart,
Det lod fast, som den sagde:
„Nu kommer vel min Dronning snart!“
Da just ombord hun lagde.

Med sine Moers kjække Flok
I Stovnen op hun træder
Med Kobberhjelms paa gyldne Lok,
Af Staal var hendes Klæder.

Med Skjold paa Arm, med Spyd i Haand
Med Rugger hængt paa Nakke,
Sun havde sat sig for paastand
Med Vikingen at snakke.

De heised op det hvide Seil,
Det blev til Sneffens Vinge;
Høit over Bølgen stærk og steil
Den stød sin brede Bringe.

Langs Rælingen, paa Tofte sad
Kampstærke Moer holde;
De sang i Storm et mægtigt Dvad
Og slog paa deres Skjolde.

Hun sad i Stavn, med Haand paa Roer,
Hun lod det gnye og brage;
Frem hendes Blik, fremad hun foer, —
Hun saae sig ei tilbage.

3.

I Vesterled, paa Land, i By,
Saavidt som Stormen vifter,
Der Frasagn gif og vældigt Ry
Af Visingens Bedrifter.

Hiin brune Drn, han foer paa Rov,
Saa Hav og Land erfoer'et;
Men hviden Falk eiheller sov,
Hun fulgte ham i Sporet.

Hun fulgte ham fra Kyst til Kyst,
Hvor Kampens Luer brændte;
Dg hvor han havde holdt sin Høst,
Hun i hans Rjelvand rendte.

Som Hund i Skoven jager Bjørn,
Hun stormede til Maalet;
At beile til den stolte Drn
Var hendes Agt, med Staalet.

Da svandt med Gæt hans Ry og Navn,
Dg Lykken hende svigted;
Thi mens hun soer fra Havn til Havn,
Hun tabte ham af Sigtet.

Hel mangel Sol i Havet sank,
Hel mangel Maane skifted,
Dg over mangel Bølge blank
Ustadig Vinden vifted.

Men rastløs ilede hun, og slap
Dided, hvor Klipper brune
Af Brændingen fik Rys og Alap,
Dg Nætterne var lune.

En Morgenstund paa hvide Sand
Hun kastede sit Anker;
Der speilede sig i klare Vand
De lysegrønne Ranker.

Det dufte fra Kysten sødt,
Og gjennem Abildskoven
Det toned saa ynd gt blødt,
Wiens muntert risled Boven.

Langt inde paa den fjerne Hoi
En prægtig Borg sig reiste;
I Morgensol, med gyldne Floi
Den over Skoven kneiste.

Her satte Guden hun paa Land
Med sine Meer kjække;
Op steg de ad Klintens Rand
Belvæbne, i Række.

I Dalen gif med lette Fjed
De under Ransens Buer;
De fyldte deres Hjelme med
Guldæbler og med Druer.

Men, hvor de kom, der flygted ræd
Hiint Folk med brune Kinder;
Paa Sti forladte Unger græd
For Nordens stærke Dvinder.

Til sidst de standsed ved en Hæk,
Af Løv og Grene flettet;
Der rislede en solklar Bæk,
Af broget Risel spættet.

Derinde hortes der en Klang
Af Bækkener og Strænge,
Derinde hortes der en Sang, —
De stod og lytted længe.

Da vinked hun, da stode brat
Som Muur de andre Viger;
Men selv hun nær til tætte Krat
Paa lybless Fod sig sniger.

En Green hun sagtelig bortdrog, —
Men hvad hun fik at skue,
Som Lyn sig gjennem Sjælen jog,
Saa Rinden stod i Lue.

Løvrigt Trær stod paa Bang,
Hvor Bækken tog en Vending;
Fra Green til Green som Telt der hang
En purpurroed Presenning.

Paa Bolster blaae en Dvinde sad,
Blødt boiet som en Slange,
Med liliehvide Skulderblad
Og sorte Lokker lange.

Henslangt ved hendes Side saae
Hun Ham, den lange Sogte!
Halvnegen der han yppigt laae
Og gantede og spogte.

Med Hovedet i Dvindens Skjød,
Med halvtilluftet Die
Han plired op til Rosen rød
Paa to sneedakte Hoie.

Og hendes Haand, som blødt sig ind
I Haarets Fylde tvinger,
Han drog saa kjælent ned paa Kind
Og bed i hendes Fingre.

Smaadrenge strebes om hans Hjelm,
Red Kjepehest paa hans Vandser;
En lille, hel fortvivlet Skjelm
Sig putted i hans Vandser.

Af unge Viger der en Sværm
Sig svang i leitte Dandse;
I Læ af Skovens grønne Skjærm
De sang og fletted Krandsse.

Paa Græsset, fra en sneehvid Dug
Der dusted Frugt og vinked;
I slebne Glasfers runde Bug
Red Druesastien blinked.

Den unge Skjoldmo stod paa Luur
En Stund ved sine Tanker,
Der tog sig for saa lang en Tuur,
Mens voldsomt Hjertet banker.

For Munden satte hun sit Horn,
Saa Tonerne fik Vinger,
Det klang, som naar i Krat i Korn
For Jægren Hjorten springer.

Saa blæste hun den anden Gang,
Som det er Skif i Norden,
Naar Hilbes Børn paa Kampens Vang
Skal stille sig i Orden.

Saa blæste hun den tredie Gang
Med Næven fast i Side,
Siin vilde Nordens Kjæmpesang,
Naar Sværdene ret bide.

Den første Tone fik ham vaft,
Saa Dinene blev store,
Dg Syner, som ved Drommens Magt,
Frem for hans Tanker foere.

Da Hornet toned anden Gang,
Han sad alt overende,
Mens Blusels Rose frist udsprang
Dg saaes paa Kinden brænde.

Men da den tredie Hørnflæng kom,
Stod han paa sine Fædder,
Dg sanked sine Vaaben, som
Laae spredt ved Træets Rodder.

Sin Hjelm, hvormed de tvende Smaa
Nys havde sig belæstet,
Han snapped med en Finger, saa
De tumlede i Græsset.

Han hvedfulds af Vandfrets Huus
Indsidderen mon hælde,
Som naar en usel, fangen Muus
Man slænger af en Fælde.

Bed Duppen Spydets Skæft han greb,
Saa Rytterpiltens trimled;
Sit Glavind svang han, saa det peb
Dg alle Viger svimled.

Dg rustet som en Mand, endnu
Et Blik han sendte Dvinden
Saa hvast, at daanende af Gru
Hun falmede om Rinden.

Som Ulven glubst, han med et Spring
Sig trængte gjennem Hækken;
Paa Spydet støttet, i et Sving
Han satte over Bækken.

Der stod han ene! Men i Ro
Han saae den lange Række
Af blanke Hjelme, To og To,
Red imod Havet trække.

Dybt følte han den brasse Torn,
Der fik ham vakt af Dralen;
Da klang igjen hans Ludurhorn
Liig Morgenhanens Galen.

Frem kom fra Hytte, Huus og Skuur
Hans gamle Kammerater;
De havde ligget jævnt paa Luur,
De begede Krabater.

De tænkte vel: den Dwindelyst
Fik og en snarlig Ende;
Nu kjendte de igjen hans Røst,
Som de var van at kjende.

Og over Dal og Heie hen
De ned mod Stranden lakked;
Han vilde tale lidt med Den,
Som gjennem Hornet snakked.

4.

Paa Bredden stod den stolte Flok
Af Kampens Meer bolde,
Med Kobberhjelm paa gyldne Lof,
Paa Armen blanke Skjolde.

Hun stod ved Kampens Areds bered
Og stotted sig paa Sværdet;
Men da han som et Lyn foer ned,
Han standsede forfærdet.

— „Mod Dig jeg lester ei mit Skjold!
En Gang Du har mig daaret;
Og tvende Gange, grum og kold,
Mit Sind til Vanvid saaret!”

— „Mod mig Du leste just Dit Skjold,
Hvis ei, Du Nidding være!
Skjæld Du mig kun for grum og kold,
Det faaer jeg vel at bære!”

— „Drag hjem igjen, til Teen og Naal!
Det vil Du bedre eyne,
End mig at byde Stang og Staal, —
Hvad har Du vel at hævne?“

— „Jeg vil Dig frelse for Dig selv.
Din Trolldom vil jeg lese;
Nu skal Dit Hjerte som en Elv
Sit slette Blod udøse!

Hos Hel Du ei skal sidde, hvor
De Feiges Kjæber flappre;
Du bænkess skal ved Odins Bord
Og drikke med de Tappre.

Skjæld Du mig kun for grum og kold,
Det faaer jeg vel at bære;
Men bød nu for Dig med Dit Skjold,
Og sælg Dit Liv for Ære!“

De sprang i Kredsen begge To,
Saa Steen og Flint mon tindre;
Da fik de Sværde liden Ro,
De Hjerter endnu mindre!

Det regnede med dreie Hug,
Saa Gnister flet fra Blade;
Og Begges Blik og Lød blev smuk
Og Begges Hjerter glade.

Det var dem, som i Sværdets Klang
De horte Nordens Stemme,
Som Stormen, naar paa Hav og Bang
Det bruser vildt derhjemme.

Dem Kampen blev et helligt Baand,
Der fast dem sammenknytted,
Mens Blod for Blod og Aand for Aand
De skiftede og bytted.

Hvert Hviin, som gjennem Luften foer
Fra Sværdets Læber blanke,
Det var dem som de søde Ord,
Der klæder Elskovs Tanke.

Hvert vældigt Hug der faldt og skrev
De Alvorsruner røde,
For dem liig Kys og Favntag blev
Bed eensomt Støvnemøde.

Paa een Gang Begge mat i Rnæ,
Forladt af Foden segned;
Dg under Skjoldets sidste Læ
Paa een Gang Begge blegned.

Paa een Gang sank de Begge ned
Dg frummed sig paa Sandet,
Mens Banesaarets Kilde bred
Bildt strømmende sig blanded.

Men uden Klagemaal og Bee
Stod deres Venneflokke,
Saa tause, uden Liv at see
Som Bautastens Blokke.

Der var saa tyst, hverølge tav,
Mens Solen sank i Dvale,
Dg Stjernehaaren steg fra Hav
Op gjennem Himlens Sale. —

Men da nu Dagens Die slog
Sit Blik igjen paa Jorden,
En selsom Brudsfard de tog
Sig for at faae i Orden.

Med travle Hænder ud fra Land
En prægtig Bro de bygged;
En Snekke trak de tæt til Strand
Og den til Festen smykked.

Af Liliens Lampe, skjar og hvid,
Af Rosens Purpursaffel
De Krandsse drog hid og did
Imellem Loug og Taffel.

De laded den med sorten Beg,
Med Granens Dviste unge;
De dækked Alt med gyldne Neg
Og Drueklaser tunge.

Om Bø og Skrog de pynted op
Med Silketæpper rige;
Paa Mastens ranke, svaie Top
De lod et Banner stige.

De Ringe gav den unge Brud
Om Arme og paa Hænder;
I hviden Lin og Purpurfrud
De hylled hendes Lænder.

De klædte saa den Brudgom rank
I de trofaste Vaaben,
Og over Pandser skjorten blank
De hængte Purpurkaaben.

Da Parret saa var klædt og smykket,
De sattes heit i Stovnen,
Saa med den ene Arm de trygt
Sinanden holdt i Favnen.

De andre Hænder blev dem lagt
Paa Koret, til et Mærke,
At her og hi st har lige Magt
Det Milde og det Stærke.

Da Sydens Nat i selsom Hast
Nu hylled Alt i Skyggen,
De lagde Gld til Snekkens Last
Og slog den løs fra Bryggen.

Men Beren, som fra Landet var,
Storseilers Bug udspændte;
Med Koret ret, paa Veien klar
Frem Brudeskibet rendte.

Den dulgte Gnist fik Liv og Mod
Ved Vegets stærke Føde;
Snart Luen op af Lasten stod
Med lange Tunger røde.

Strandfuglen med sit høse Skrig
Den vaagned og blev bister;
I Sværm den fulgte Skibet, liig
En Eøses hvide Gnister.

Hen over Dyb, ustandset frem
Gik hans og hendes Reise.
Ved Luen klart end saae man dem
I Stavn ved Roret kneise.

I Kjelens brat forsvundne Spor
Det Brudeblus sig speiler,
Mens ud mod dunkle Riming foer
Den røde Dødningseiler;

Til fjernt, liig Stjernesfud, den slukt
Forsvandt i Mulm og Taager.
Hjem kom fra deres Natteflugt
De trætte Strandens Maager.

En Lykkelig.

1.

Det var en Julinat, hvis Duft
Og Varme fyldte Jord og Lust.
Beemodigt alle Sjerner saae
Til Blomsterne, som stille laae
I Blund ved Jordens Moderbryst
Og drømte sødt om Dagens Lyst.
Guldsolen stod i Lovens Tegn,
Som hersked i den Himlens Egn,
Hvor rige Stjerner denne Nat
Sig festligt havde Stævne sat,
For hemmeligt, i enig Pagt
At øve deres sjældne Magt.
Ved Sundets Bred hver Bølge sov;
Den brune Hjort i dunkle Skov

Med sine Taffer henad Ryg
I Græsset laae hos Hinden tryg.
Sely i den store, lumre By
Indslumret var alt Brag og Gny;
Den Syges Lys, halv Ild, halv Damp,
Med Livet stred den sidste Kamp.
Men i et snevert Stræde hist,
Høit under Taget, paa en Dvæst,
I et forfaldent, gammelt Huus,
Der tindred end et rødt Blus,
Mens af og til fra Vindvet sneg
Sig let en blaalig Røg, der steg
Og svandt, som Tanken svinder, naar
Det første Aftenblund man faaer.

2.

Der oppe i det snevre Rum
En Olding sad nedboiet, frum,
Huulbrystet, mager, bleg og stum.
Hans tynde Haar var hvidt som Sne; ;
Paa Munden var det let at see,
Den aldrig havde lært at lee.
I Vandens dybe Runestrift
Ei læstes nogen stor Bedrift;

Men — var det Længsel, høi og kjæk?
Var det en Attraa, suul og fræk,
Der ploied disse sære Træk?
Det saaes ei klart; thi som et Slør
Var vævet for hans Afsyns Dør.
Dybt Diet laae bag Brynets Krands,
Men tindred der med mægtig Glands;
Man af dets Flamme, skarp og stærk,
Vel aned det uhyre Værk,
Der som en Irionist Ring
Til sat hans indre Liv i Sving.
Paa Gulvet stod med Ild og Kul
En lille Dvyn, foran hvis Hul
Han sad med Pusteren, og lod
Den Digel, som paa Ilden stod,
I Heden glødes rød som Blod,
Sa, hvid som Is, imens han snart
Med Tungen snapped i en Fart
Saa hist, saa her en Ting og smed
I Diglens slugne Gab den ned;
Og snart fra Hylben hist i Krog
Sig hentede mangan støvet Bog.
Paa Tal, paa sære Tegne og Skrift
Hans Die stirrede saa stivt,

Saa længselsfuldt, som hist i Sand
Kamelen speider efter Vand,
Som Synden efter Naadens Drif,
Som Manden efter Kvindens Blif.
Paa Stolen sank han atter ned,
Mens rastløs midt i stille Fred
Han saae paa Diglens hede Skaal
Med jernfast Villie og Taal,
Som evigt ventede han et Maal.

3.

Hvad var han før? — Saa reen og smuk
En Ungling, hvem en Moders Suk
Og Faderstoltheds Smil fik sendt
Fra Hjemmet i det Element,
Som kaldes Livet, der at faae
Fuldendt, hvad de begyndte paa.
Han var saa livlig, kjæk og from,
Og hvor hans Fod saa sværmed om,
Var venligt Haandtryk, yndigt Blif
Og Smil den Velkomst, som han fik.
Som Verden aaben før ham stod,
Saa hver en Sjæl sig ham oplød;

Og Rosen's Duft og Druens Gled
Blev budet ham som dagligt Brød.
Til adelt Liv blev vaft hans Aand,
Hans Blik blev klarer, Kunstens Haand
Ham ferte mod en Hædersstrand,
Der huldt ham vinked med sin Glæde.
Og det, der mest af Alt formaaer,
Saalænge Verdens Grundvold staaer,
At binde fast til Gud og Pligt,
At gjøre Livet til et Digt,
Saa rigt som reent, saa skjent som sandt, —
En Dvendes Kjerlighed han vandt.
Skjendt ingen sluttet Pagt ham bandt,
Han var i Tanken dog ei fri,
Men fandt sin Salighed deri.
Og det var netop paa det Punkt,
Da Elskovs Blomster, frisk og ungt,
Fra Himlen fik det første Bud
Og var just ved at springe ud,
Da — — dog et Blik endnu derpaa —
Et venligt Billede end — og saa —

4.

Høit stod en Skov paa Seens Bred,
Paa Skrånten laae et landligt Sted.
De slanke Viller Taget bar,
Og med de store, blanke Glar
Det skued over Sø og Mark,
Omdustet af en Blomsterpark.
Let Taagen over Seen laae
Og Morgenhimlen dæmred graa;
Men Lysekronens røde Blus
End straaled fra det muntre Huus,
Hvor der til lystig Sommerdands
Var samlet just en yndig Krands
Af Ungdom, Skjenhed, som ei let
Af Jubel og af Dands blev mæt.
Det raske Vuestrog end klang,
Sødt blandet med Hoboens Sang,
Og Pausens dumpe, faste Takt
Udøved end sin Tryllemagt,
Saa midt i Klang og munter Støi
End Par og Par i Salen fløi;
End perled Druens varme Blod,
Og Gaarden fuld af Bogne stod.

Men ude paa Balconen sad,
Beskygget af Drangens Blad
Og Laurens syldig-brede Dvift,
Der stod i Vaser her og hist,
En Dame, ung og rank og væg,
Med Rinden som Jasminen bleg.
Til Stolens Bolster læned hun
Sin Raffes Fletning, dunkelbrun,
Mens Caschemirens bløde Spind
Den spæde Skabning hylled ind;
Og under Kjolens klare Bræm
Hun strakte ud og viste frem
Et yndigt Twillingpar, de to
Smaaabitte, atlasthvide Skoe.
Hun i en Rosentnups Carmin
Taus bladed med sin Finger fin,
Som læste hun deri. Foran
Stod med sin Hat i Haanden Han.
Til Pillen støttet, roligt, foldt
Med hendes Blik han Die holdt.
De havde talt; nu Begge taug,
Men deres Tanker paa et Hav
Af Følelser omsværmes frit,
Og skiltes ad og mødtes tidt,

Som hid og did paa Dammen to
Libeller fare uden Ro.
De havde talt; men skjendt hvert Dyd
Henslagrede som Dandsens Chor,
Der med sin Rhytme, med sin Klang
Ledfagede det's lette Gang,
Det faldt dog tungt paa Guldet's Viis,
Og haardt som Jern og koldt som Iis.
Det var en Afssked — uden Grund!
Det var maaskee et Lune kun?
En Grille, som det havde voldt?
Det klang ret spegefuldt, men koldt,
Han var bestemt, han talte fort:
Han vilde bort, han maatte bort!
For evig? Nei! han kom igjen,
Naar Tiden havde veiret hen
Saa hiint, saa dette fra hans Bei, —
Om Tingen selv han ymte ei.
Det lod, som han med sorgløs Aand
Gav Slip paa dette fine Vaand,
Som her ham holdt. Et raat Maaskee
Han gav til Lindring for den Bee,
Som vel han vidste, nu var raft
I Dvindehjertets rige Schacht.

Han fjerned sig med høfligt Buf;
Men ingen Smerte, intet Suf
Lod aye, at i Haabets Blomst
Ham Spiren laae til Atterkomst.
Han sprang i Vognen, vugged blødt
Dg drømte om en Fremtid sødt.
„Hvad mægter ei en Villie stærk?“
Han tænkte; „med fuldbyrdet Værk
At sige — hvilken salig Fryd! —
Til hende og mig selv: Nu nød!“
Dg dog forbi hans Die gif
Hiint smertefulde Afssedsblik;
Dg dog gjentoned i hans Bryst
Hiin sittrende og sagte Røst,
Hvormed hun hvisted sit Levvel!
Dg levende stod for hans Sjæl,
Hvor nu paa Knæ hun havde lagt
Sig for sin Seng, i hviden Dragt,
Dg der sin Kind i Pudsen dulgt
Af Hjertens Angst og Dval forfulgt,
At sege, ene der med Gud,
I Sukket Trost og græde ud!
Hans Tanke roligt saae derpaa,
Dg trostigt lod han Hjertet slaae.

Han troede sig bevidst, at ei
Ham Letsind ferte denne Dei.
Han stoled paa ved kraftig Taal
Engang at naae sit høie Maal.
Da skulde Sorg og Savn og Alt
Med Renter worde rigt betalt;
Da kunde han — o, søde Fryd! —
Tilraabe hende: Kom og nyd!
Den Tanke var det varme Lys,
Som dæmped Hiertets Jebergys
Dg fæstet Freden i hans Sind, —
Dg sødeligt han slumred ind.

5.

Hvo Gensomhed sig faare vil,
Ham hjælper Verden snart dertil.
Som Taage svinder Mængdens Flok,
Enhver har i sit Eget nok;
Dg Attraction og Sympathie
Er Baand med liden Holdning i.
Her listet han sig bort, og brat
Han saae sin Plads igjen besat;
Hist, hvor man saae ham gjerne fer,
Man aabned selv hans Flugts en Dor.

Han blev som Jis, og Bennens Fod
For evig kold hans Bo forlod;
Dg snart han var saa ene der,
Som strandet Semand paa et Skjær.
Det lykkedes! Han gjorde meer:
I Hjertets mest forborgne Krog,
Hvor Blodets bedste Aare slog,
Han fjæled hvert et Mindeblad,
Den lange, rige Perlerad
Af Dages, Timers Sorg og Fryd,
Sin Tankes Skat, sin Vandrings Pryd,
For dem engang at drage frem
Af deres stille Natteggjem.
Han laased for sit Mindes Grav
Dg slængte Nøglen fjernt i Hav;
Dg hvergang Tanken kom forbi
Hiin Der, hermetisk lukket i,
Den slugted, skamsuld og beklemmt,
Til Alt i Glemsels Dyb var gjemt.
Han var alene; men hans Aand
Var ikke fri! Ved magist Baand
Den lanket fandt sig til eet Punkt,
Hvori dens Liv var evig ungt.

For Verden, som han havde tabt
Han havde sig en anden skabt.
Naar Skjønhed, Tanke, Poesie
Ham vinked med sit Trylleri;
Naar Kunstens Born, naar Harpens Stræng,
Naar Luft og Hav og Skov og Eng
Ham loffede med venligt Blik,
Med yndig Røst, hans Tanke gif
Til Hiint: „Engang — o, hvilken Fryd! —
Jeg sigе tor: Nu hvil og nyd!“ —
Han var alene. Villiestærk
Af rastløs Jær for sit Værk
Han hørte ikke Livets Rald,
Ei Tidens tunge Hammers Fald.
I Mattens Hvelving stod den Skrift,
Hvorpaa hans Die stirred stivt,
Og gamle Bogers mugne Dust
Forfristed ham som Vaarens Lust;
Og Smelte-Gødens Lue hed
Var Solen, han sig varmed ved.
Tung var hans Id, men Styrkens Ord
Oplivende ham gjennemfoer:
„Snart — snart min Idræt er forbi,
Da er jeg mægtig, rig og fri!“ —

Naar Nytaars Morgenkloffen slog,
Dg Tusfinder til Templet drog,
At sende Gud fra rorte Bryst
For Livet Tak og hente Trest,
Hans Tanke var: „Af, ja! engang
Jeg aabner og min Celle trang,
Dg blander da min Jubelsang
Med disse Chor, som hieset lod,
Dg priser Gud, indtil min Død!“ —
Som Fjeld, med sneebedakte Top
Af Sol forgyldte dukke op
Fra Skyers dunkle Hav, og brat
Forsvinde i den sorte Nat,
Sa a glimted Haab tidt frem og svandt,
Men i eet Ord nyt Mod han vandt:
„Maaskee i Nat! maaskee i Dag!“
Dg dobbelt slog hans Hjertes Slag.
Men denne Nat og Dag blev Nar,
Der meied bort hans Ungdoms Haar,
Der sendte Sne paa Isen ned,
Saa Rinden blegedes derved.
Hans Ryg blev krum, hans Blod blev koldt,
Med stivnet Haand han Tangen holdt

Dg Pusteren; kun Diets Ild
Gav Vanden evigt Tønder til.
En Slægt var voret op og død,
En anden Slægt igjen var fød,
Han saae det ei; hans Blik var luft
Dg blindt for Livet og dets Flugt.
Saa stod han, som paa Klippetop,
Hvor ingen Lyd kan svære op
Dg ingen Duft fra Dalens Flor,
Men Tausched kun og Tomhed boer.
Sit eget Billed her han saae
Uhyre stort affpeilet paa
Den nære Sky. Med rædsom Lyst
Han i en Skygge sandt sin Trest,
Til Dagens Stjerne sank og Alt
Igjen i Nattens Mulm henfaldt.
Det var et Gjøglespil, en Dunst!
Som Sandhed straaled kun hans Kunst.

6.

Det var en Julinat, hvis Duft
Dg Varme fyldte Jord og Lust.
Guldsolen stod i Levens Tegn,
Som hersked i den Himlens Egn,

Hvor rige Stjerner denne Nat
Sig havde festligt Stævne sat,
For hemmeligt, i enig Pagt
At øve deres sjældne Magt.
Paa Hvalvet stod hans Stjerne rød,
Det var den Stund, da han blev fød.
Som Levens Barn paa denne Jord
Han var udseet til Lykke stor.
Ved Tal, ved Tegn, ved Ildens Magt
Sel tidt han havde Grunden lagt
Til mangan Bygning, der var reist
Og havde stolt mod Himlen kneist;
Men kun et Pust — og Alt var Dunst!
Thi hver dybsindig Klogt og Kunst,
Al snild Beregning var dog tom,
Han som i Blinde samled om,
Saa hver en Bygning fandtes huul.
Eet var der end, som laae i Skjul,
Sem ei blev lært i nogen Bog,
Ei i Naturens Hjertefrog,
I Ord, i Urter eller Steen,
I Jorden mørk, i Luften reen,
I røden Ild, i tunge Hav, —
Eet, som kun Lykken ene gav!

Get, som den reiste Bygning bandt
Og fastned, saa den brat ei svandt,
Men herligt til sin Mesters Priis
Stod som et evigt Paradiis,
Der bod ham ind til al den Lyst,
Som fryde kan et jordist Bryst! — —
Her Lykken var sin Veiler tro;
Alt stod den ved hans stille Bo.
Den hemmelige Stund var nær,
Da han for alt sit Livs Besvær,
Erkjendt som Lovens ægte Son,
Af Lykken skulde faae sin Lon. —
Bed Dvnen paa sin Stol han sad,
Hvor i halvhundred Aar i Rad
Uroffet Lid han Dag og Nat
Til et Maaske nu havde sat.
I Stolen maatte tilbagelagt
Paa Diglen gav han noie Agt;
Med Pusteren han af og til
Gjød Liv i Dvnenes røde Ild,
Mens stundem Diets Længseløsklif
Ud af det aabne Vindue gif
Mod Himlens Hvalving, hvor han saae
I det uendelige Blaae

Sin Stjerne tindre klar og smuk.
Dybt Nattens Hjerte drog et Suk,
Og gjennem Luften dæmpet svang
Sig Midnatssklokkens første Klang.
Da sluktes Dødens Flamme brat,
Tæt favned ham den stille Nat,
Og som dens sorte Teppe faldt,
Sig aabenbared en Gestalt.
Det haved sig den spæde Krop
Af Diglens hede Munding op.
Med gyldne Loffers kruste Pragt
Om Pande, Barm og Skuldre lagt,
Med Diets Stjerne saphirklar,
Med purpurlyse Vingepar,
Istert et skinnende Gewandt
Hun svæved — smiled — og forsvandt!
Det Chrysaliden var! — Kun eet
Secund hun dvæled; men i det
Var al den Salighed udtømt,
Som nogen Tanke sig fik dømt.
Hans Værk var endt! — Hans Sorg og Harm
Var veiret bort fra trætte Barm;
En Sum af Livets fulde Lyst
Var strømmet til hans aabne Bryst.

Hans Længsel stillet var, hvert Haab
Var signet i den gyldne Daab —
Ved hendes sege Diekast.
Det var hans Liv! — Hans Vine brast,
Mens Vandet segned og hans Blod
Blev koldt og Hjertet stille stod.

Men Dagens første Dæmring saae
Ham kold og stiv at sidde paa
Den gamle Stol. Den slidte Tang
End løst i visne Fingre hang.
Let Morgenvinden listet ind
Og visted om hans blege Kind;
Ret som en Tresterinde blid
Den leged med hans Lof saa hvid.
En Spurv, nysfgen, qvis og glad
Paa Drenens kolde Hjerne sad.
Da man saae til; var Diglen fuld
Af puurt, usthæmmet Jonfruguld;
Men Kunstens hemmelige Ord
Blev lagt med Mesteren i Jord.

Det nye Aar.

Hvo kommer der saa let og glad,
Med Kinden som en Rose?
Ret som et Barn han bær sig ad,
Paa Naffen han han, Gud veed, hvad,
Tatstoppet i en Pose.

Af, nu der mig et Lys opgaaer,
Jeg troer, jeg Tyren kjender:
Træd nærmere, Hr. unge Aar!
Jeg haaber, før vi Enden naaer,
Vi blive gode Venner.

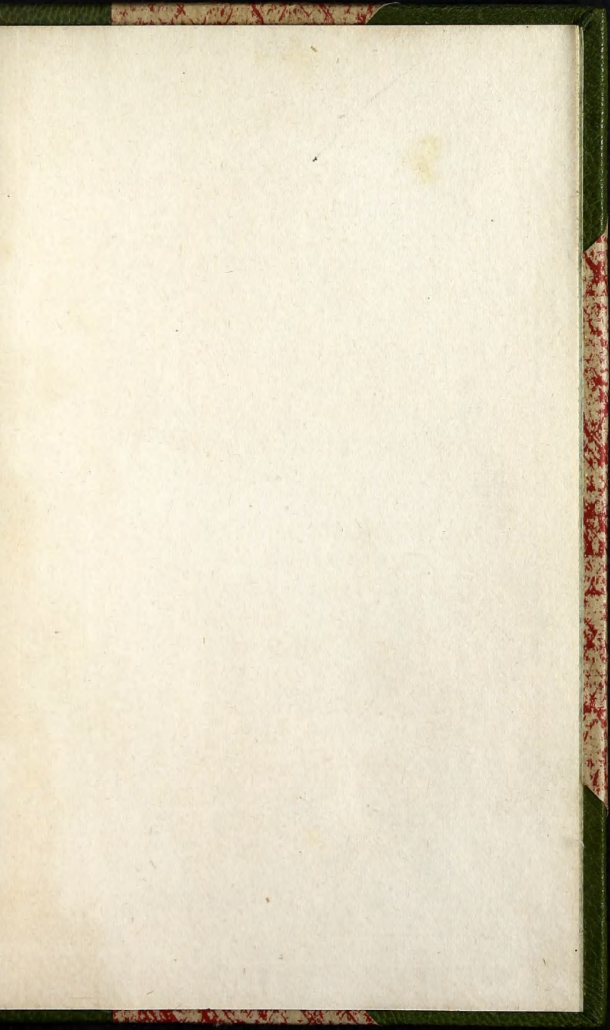
Af Varerne, Du har i Gjem
I Sækken paa Din Nasse,
Du Intet end maa tage frem!
Bliv ikke vred! Jeg end for dem
Mig ydmygst maa betakke.

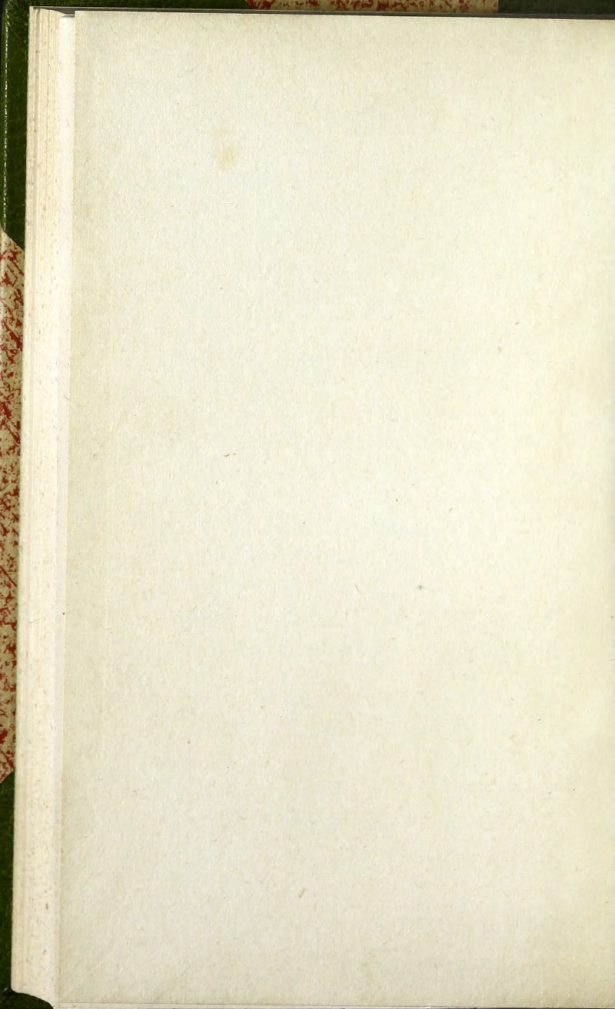
Vis det er noget rigtig Godt,
Saa gaaer man kun og langes;
Og har en Aelse man saa' t
Om noget Slemt, da er det blot
Til fælt af Angst at trænges.

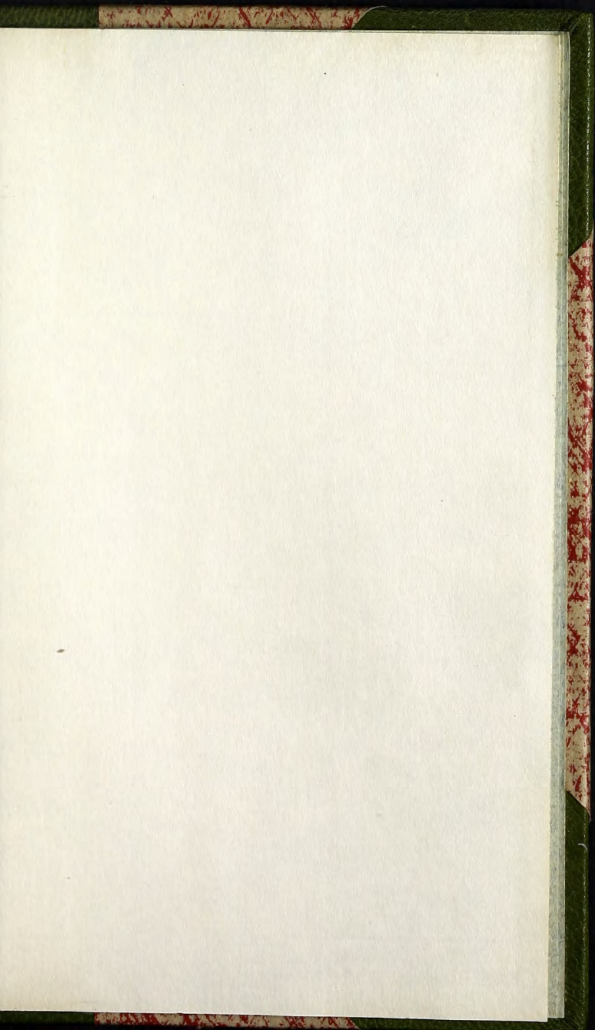
Men glad og angst, det er jeg dog,
Du gaadefulde Unge!
Det er ei sundt at blive flog
Paa hvad der staaer i Fremtids Bog,
Og derfor — Tand for Tunge!

O, see nu til, Du unge Mand!
Du drages vel til Minde:
Alt Alt Du sætter godt istand
I Krig og Fred for dette Land
Og os, som boe herinde.

Isald Du føre vil som bedst
Bort Sværd, vor Pen til Lykke,
Da kan Du, mens Du er vor Gæst,
Med danske Mænd ved Fredens Fæst
Dit Navn et Tempel bygge.

Ole Olsen

